

N:o 31.

Af herr **E. A. Zotterman**, *angående ändrad lydelse af § 47 i kongl. förordningen den 31 december 1891 angående vilkoren för försäljning af bränvin m. m.*

Kongl. förordningen af den 31 december 1891 angående försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker stadgar uti § 47, att »Husbonde ansvarar för förbrytelser, som, med hans vetskap, mot denna förordning begås af hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, likasom vore förbrytelsen af husbonden själf gjord».

Sådan ordalydelsen i denna § nu är, kan den åsyftade förbrytelsen, utskänkning under olaga tid, i vid utsträckning ega rum. Husbonden, hotellvärden eller värdinnan, har blott att vid åtal förklara, att förbrytelsen skett utan hans vetskap, och han går fri. Erkänner biträdet förbrytelsen, bötar detta och upprepas förbrytelsen är det ju så lätt att få ett annat biträde, som åtager sig ansvaret utan att följden blir den, som § 42 i nämnda förordning stadgar, det vill här säga rättighetens förlust.

För att lagbestämmelsen skall få största möjliga effekt torde ansvaret för lagöfverträdelsen i detta fall böra träffa husbonden.

Husbondsansvar hvilar ju också på hvarje hyresvärd i stad enligt t. ex. nu gällande ordningsstadga och helsovårdsstadga för rikets städer. Om anmärkning göres eller åtal väckes mot en person för bristande efterlefnad af dessa stadgar, icke lär anmärkningen eller åtalet träffa tjänaren, oaktadt denne möjligen är den felande, utan husbonden, som har att se till, att tjänaren gör sin pligt. Rättigheten af mitt påstående framgår ur den dagliga erfarenheten och af §§ 13, 14, 15, 16 och 17 jemförda med §§ 24 och 26 i ordningsstadgan för rikets städer den 24

mars 1868. Och dessa §§ stå i full öfverensstämmelse med jemförliga delar af helsovårdsstadgan för rikets städer den 25 september 1874.

Särskildt förtjenar bestämmelsen i § 13 stycket 4 i ordningsstadgan att, såsom fullt jemförlig med hvad som i denna motion åsyftas, framhållas. Deri heter det nemligen bland annat som följer: »försummar egare eller innehafvare af lokal eller plats, som för tillställning komma att begagnas, att före tillställningens början göra sig förvissad att tillställningen blifvit vederbörligen anmäld eller i fall, der sådant erfordras, tillåten, böte från och med 5 till och med 100 kronor».

Kan det nu vid rätt stort vitesansvar åläggas egare eller innehafvare af lokal eller plats, der tillställning skall hållas, att se till att laga föreskrifter iakttagas, lär det väl icke heller vara mer än billigt, att en hotellvärd ser till, att den i hans tjänst för rörelsens bedrifvande anställda personalen iakttaga laga föreskrifter.

På grund af det nu anförda, och då en ändring är af verkliga behovet påkallad, tager jag mig friheten hemställa,

att Riksdagen för sin del beslutar, att § 47 i kongl. förordningen den 31 december 1891 angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker måtte få följande förändrade lydelse:

»§ 47. Husbonde ansvarar för förbrytelse, som mot denna förordning begås af hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, likasom vore förbrytelsen af husbonden själf gjord.»

Och anhåller jag om remiss till lagutskottet.

Stockholm den 24 januari 1895.

E. A. Zotterman.
